

Te afli, poate, în timp ce citești aceste rânduri, în mijlocul necazurilor. Poate că oamenii te-au dezamăgit, iar Dumnezeu pare prea departe ca să te poată ajuta. Poate că ai crescut simțind lipsa unei iubiri care să răspundă nevoii tale. Poate că nici tu însuți nu te-ai acceptat sau iubit vreodată.

Sentimentul inadecvării, care poate apărea când cineva încearcă să facă față problemelor vieții, poate merge de la o ușoară depresie până la gânduri de sinucidere. Din această pricină relațiile tale cu cei pe care-i iubești sunt încordate la maximum – sau poate că deja s-au rupt și par imposibil de reparat. Fie că ești pe punctul de a-ți pierde nădejdea, fie că ai ajuns la o cruntă disperare, acest mesaj se adresează situației tale.

Dumnezeu te-a iubit atât de mult, încât a trimis o Persoană – pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos – să moară pe cruce pentru păcatele tale, ca apoi să-L învie din morți și să-ți dea prin El tot ce îți este necesar pentru o viață din belșug și biruitoare. În acest moment, tu fie crezi că moartea Lui a obținut din partea lui Dumnezeu darul iertării pentru păcatele tale, fie nu crezi. Dacă nu crezi, acest mesaj simplu și diagramele care îl ilustreză ar putea să schimbe viața ta, dacă primești Viața Lui, Viața Domnului Isus Hristos.

Poate că deja ai crezut în Hristos pentru mântuirea ta, însă ești un credincios care se zbate înfrânt, care încă nu a găsit drumul spre biruință în viața de creștin.

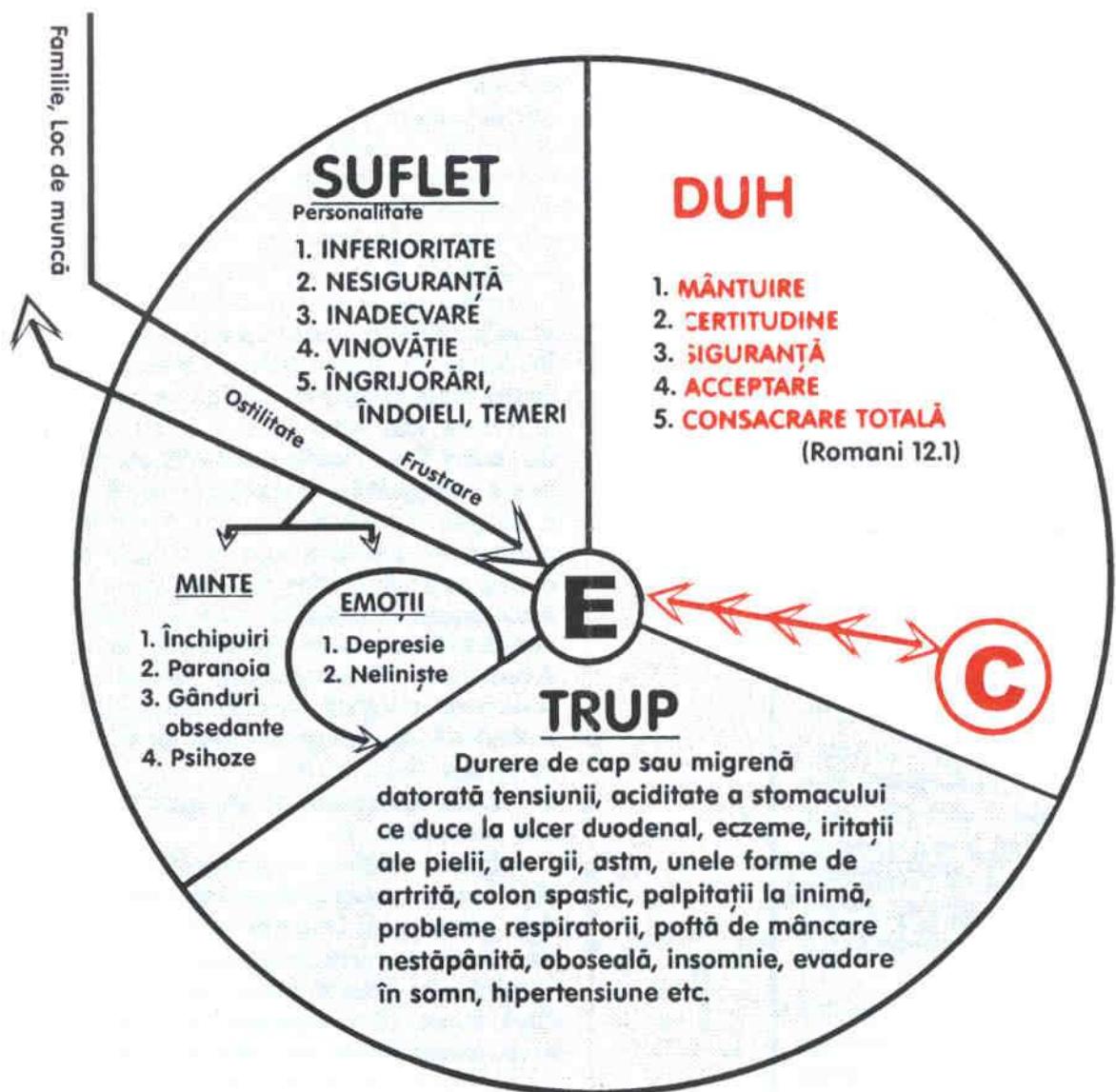
Dacă una din aceste două situații reflectă starea ta, te rog să studiezi gândurile ce urmează cu Biblia deschisă și cu rugăciunea ca Dumnezeu să-ți lumineze aceste adevăruri.

Cum ești alcătuit

Diagrama Cercului îl înfățișează pe om ca fiind o ființă tripartită, alcătuită din duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5.23). Din trup, cu ajutorul simțurilor, noi ne relaționăm la mediul înconjurător. Sufletul, sau personalitatea, este constituit din funcțiunile minții, voinței și emoțiilor. Sufletul ne face capabili să intrăm în relație unii cu ceilalți. Duhul ne dă posibilitatea de a transcende limitele și împrejurările de care suntem legați, prin regenerare sau naștere din nou și prin faptul că în noi locuiește Duhul Sfânt.

Duhul omului este fie legat de Adam – în familia Satanei ([vezi Diagrama Liniei](#)), fie de Hristos – în familia lui Dumnezeu. Ne naștem pe lume ca descendenți ai lui Adam și părtași ai naturii lui. Asta înseamnă că duhul nostru este mort față de Dumnezeu și viu față de Diavolul. Ne aflăm în familia greșită! Întrucât viața noastră provine de la primul nostru părinte, Adam, noi fiind legați

DIAGRAMA CERCULUI

Observație: Partea I din „Îndrumător spre fericire și spre tine însuți – o clinică spirituală“ vă permite să folosiți cartea ca manual în ședințele de consiliere spirituală.

de el printr-un lanț neîntrerupt al existenței, putem spune că noi eram în ființa lui atunci când el a păcatuit.

În acest fel, noi am devenit păcătoși încă dinainte de a ne fi născut fizic. Aceasta fiind situația, în ceea ce ne privește, săvârșirea păcatelor intră în ordinea firească a lucrurilor (Romani 3.23). Orice suflet care rămâne în Adam va ajunge, în cele din urmă, în iad, după cum se arată în diagramă (Romani 6.23). Deși putem duce o viață corectă, omenește vorbind, suntem despărțiti de Dumnezeu, dacă nu intrăm în familia Lui printr-o naștere spirituală.

Trebuințele tale

„Mântuire” (1) din **Diagrama Cercului** înseamnă că trebuie să trecem printr-o naștere spirituală. Numai în acest mod putem să părăsim viața lui Adam și să ne naștem în viața Lui Hristos, care este o viață veșnică, aşa cum e prezentată în Diagrama Liniei (Ioan 3.3). Pentru a ne naște spiritual, trebuie să recunoaștem sau să mărturisim că viața pe care o trăim este viață greșită, aşadar că suntem păcătoși din naștere, urmarea inevitabilă fiind că am comis păcate și noi. Apoi trebuie să-L primim pe Hristos în viața noastră, fiindcă El a murit pentru păcatele noastre.

Când se nasc spiritual, cei care primesc Duhul de viață al lui Hristos în duhul lor, prin credință, devin un singur duh cu El (1 Cor. 6.17). Cu toate acestea, dacă vor să aibă biruință asupra ispitei și să simtă pacea lui Dumnezeu în viața lor, ei trebuie să aibă certitudinea propriei mântuirii. **Certitudinea** (2) trebuie să fie întemeiată pe principiile absolute ale Cuvântului fără de greșală al lui Dumnezeu; altfel, în cel mai bun caz, ea nu va fi decât o experiență sporadică.

Mulți care știu (cu mintea) că au crezut personal în Domnul Isus Hristos, tot nu au o siguranță veritabilă, deoarece ei nu au simțit vreodată că sunt mântuitori. Datorită conflictelor emotionale, dintre care multe își au originea în respingerea suferită în copilărie, sentimentele (sau emoțiile) unei persoane se află doar rareori în armonie cu realitatea, fie cea descrisă în Biblie, fie cea prezentă în lumea materială. E foarte posibil ca simțăminte noastre să nu oglindescă nicidcum realitatea, până în clipa în care Hristos devine centrul vieții noastre și aduce tămașuire emoțiilor noastre rănite.

Credinciosul, vechi sau nou, trebuie să știe că el intră într-o relație sigură și eternă cu Dumnezeu prin Hristos (Ioan 5.24) și că se poate bazui pe această **siguranță** (3) și se poate bucura de ea.

Deși mulți credincioși știu că L-au primit pe Hristos, puțini înțeleg și trăiesc adevărul că sunt acceptați în El. Majoritatea acestora din urmă au fost nevoiți să câștige acceptarea din partea

oamenilor și au impresia că trebuie să câștige și **acceptarea** (4) lui Dumnezeu, cu toate că ei deja au fost acceptați pe de-a-intregul prin viața lor în Hristos (Ef. 1.6). Orice credincios este acceptat, mulți însă nu recunosc niciodată acceptarea sau îndreptățirea lor (2 Cor. 5.21) prin credință.

Dar puțini sunt și cei ce cunosc experiența **consacrării totale** (5) sau a predării absolute a vieții lor în mâna Domnului Iisus Hristos. Este vorba aici de acea hotărâre irevocabilă de a-l îngădui lui Dumnezeu să facă tot ce dorește El în noi, cu noi, față de noi și prin noi, din momentul în care renunțăm la toate drepturile noastre.

Adesea împrejurările degenerăză aproape în haos, după ce luăm o astfel de hotărâre, fiindcă Dumnezeu onorează rugămintea pe care l-am făcut-o de a prelua El controlul complet asupra vieții noastre. Ca El să poată face lucrul acesta, trebuie mai întâi ca noi să-l cedăm Lui controlul, și rareori ne produce bucurie acest proces! De multe ori, ca să ne aducă la capătul controlului pe care-l exercităm noi asupra vieților noastre, Dumnezeu se folosește de împrejurări sau de persoane care nu sunt duhovnicești. Acestea ne provoacă uneori suferințe nejustificate, dar este tocmai acea suferință care împlinește țelurile pe care le are Dumnezeu pentru viețile noastre (1 Pet. 2.20, 21; Fil. 1.23-30). Ceasul suferinței sau al pedepsei (Fil. 3.10; Evr. 12.11) prea rar ne apare ca o pricină de bucurie, dar este încercarea din care se naște sfintenia după care tânjim.

Scopul lui Dumnezeu cu cel credincios este să-l transforme până când Hristos ia chip în el (Rom. 8.29). O astfel de asemănare cu Hristos presupune suferință, iar „toate lucrurile“ acelea din Romani 8.28, care „lucrează împreună pentru bine“, de multe ori, nu sunt considerate ca bune în ele însele, decât privite retrospectiv.

Conflictul tău interior

Litera „E“ din centrul cercului reprezintă voința aflată sub stăpânirea eului sau a firii pământești. Această fire ocupă un loc de frunte în viața majorității credincioșilor, pe tot parcursul experienței lor creștine. Ea caută forme de manifestare diferite, în funcție de fiecare individ, pentru împlinirea nevoilor sale, prin intermediul unui lucru sau al unei persoane, fie într-un mod negativ, fie într-unul pozitiv. Banii, lucrurile materiale, succesul, reputația, sexul, puterea sau oricare alt lucru pot să-l conducă sau să-l mâne pe om, devenind punctul central al vieții lui, atunci când acesta este dominat de eul lui sau de firea pământească. „Firea“ nu este, aşadar, decât încercarea credinciosului de a trăi viața creștină prin propria sa putere.

Prin urmare, firea reprezintă o problemă foarte gravă pentru creștin – la fel de gravă precum idolatria, căci, atunci când ocupăm locul central, care-l aparține de drept lui Hristos, cu orice altceva –, chiar și cu propriul nostru eu, tot ce așezăm pe scaunul de domnie al vieții noastre devine un idol. Dumnezeu trebuie să trateze cu o mâna forte firea noastră pământească. Și aşa și face, de obicei descoperind neputința acelei vieți cārmuite de fire de a face față diverselor împrejurări, până când credinciosul, văzând că situația lui este insuportabilă, renunță să meargă mai departe în puterea proprie și se naște în el dorința de a înlocui viața eului cu viața lui Hristos.

Atâtă vreme cât eul (firea) rămâne la cārmă, vor continua și conflictele descrise în zona sufletului (a personalității) din **Diagrama Cercului**. Aceste conflicte pot să se accentueze odată cu înaintarea în vîrstă și cu creșterea responsabilităților. Uneori, eul, când este bine adaptat din punct de vedere psihologic, poate să facă față împrejurărilor în bună măsură, de-a lungul unei vieți întregi, dar rezultatele nu sunt nici pe departe satisfăcătoare.

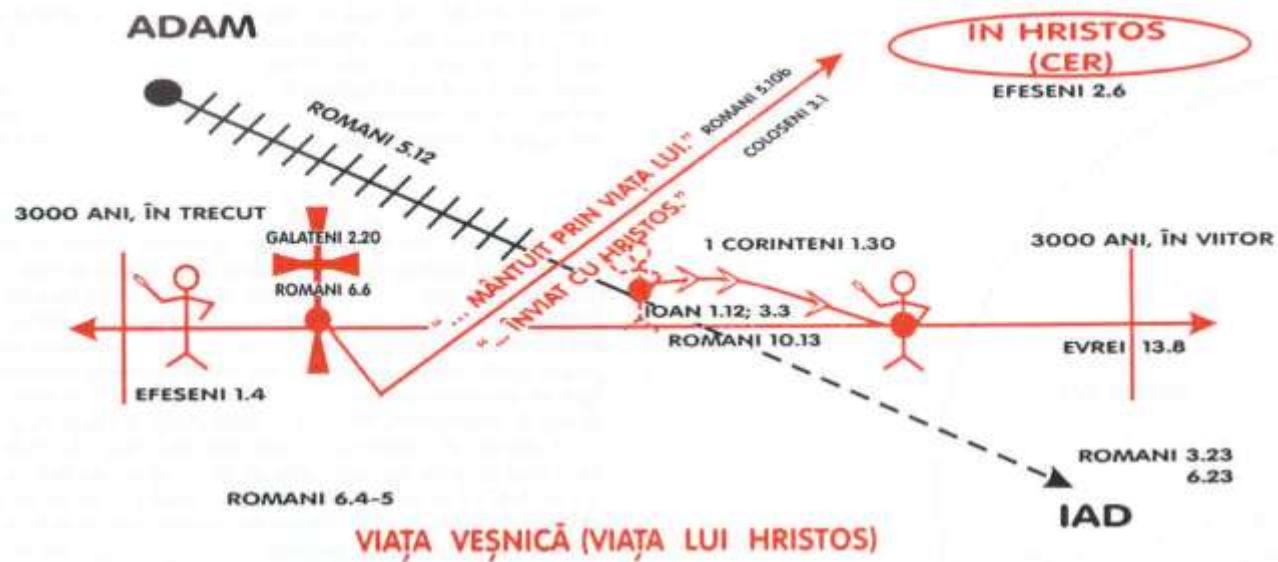
Diferențele de ordin psihologic, alături de sentimentul de vinovăție (atât reală, cât și imaginară), produc împreună niveluri diferite de frustrare, în acea viață condusă de firea pământească. Problema frustrării trebuie rezolvată. Unii aleg să-și descarce frustrarea asupra altora, sub formă de lovitură – fizice sau verbale – în vreme ce alții se tem mai mult de consecințe și își înăbușă ostilitatea, cum se pricep mai bine. Există oameni care își reprimă mânia și frustrarea, fiindcă ei se autocondamnă pentru orice problemă sau neplăcere pe care o întâlnesc. Atunci când ostilitatea sau frustrarea sunt înăbușite, indiferent din ce motiv, ele vor avea un impact asupra minții și/sau asupra emoțiilor. Ostilitatea, sau mânia, interiorizată are adesea drept rezultat depresia și/sau anxietatea. Uenele persoane pot să-și folosească mintea ca să ducă la îndeplinire diferite deformări sau negări ale realității. Acest lucru le permite să scape de necesitatea de a se ocupa de adevărata problemă, aceea a vieții trăite în firea pământească.

Când, totuși, conflictul se prelungeste fără nici un remediu, el dă naștere, de obicei, la neplăceri somatice, aşa după cum se poate vedea și în diagramă. Durerile fizice, deși reale, sunt de fapt simptomele unei probleme mai adânci – viața eului. Tot așa sunt și problemele psihologice înfățișate în zona „sufletului“.

Eliberarea

Aceste simptome psihologice și fiziologice încep să dispare când omul își dă seama cum tratează Dumnezeu problema de bază, prin detronarea eului nostru.

DIAGRAMA LINIEI

Charles R. Solomon este întemeietorul și președintele fundației „Grace Fellowship International” (GFI). În 1967 a învățat o metodă de consiliere spirituală cristocentrică, fiind autorul a 7 cărți: „Îndrumător spre fericire”, „Despre respingere și cum ne eliberăm de ea”, „Manual cristocentric de consiliere spirituală”, „Îndrumător spre acceptare”, „Vorbe de duh și vorbe goale”, „Îndrumător spre fericire în versuri”, „Îndrumător spre fericire și spre tine însuși – o clinică spirituală”, și o carte pe casetă audio, „Zidul invizibil”. Tratatul de față a fost tradus în 15 limbi și este un rezumat al capitolului 2 din „Îndrumător spre fericire”, care se apropie de cifra de 300 000 de exemplare vândute, în engleză, coreeană și spaniolă, de la prima apariție, în 1972; tractatul poate fi obținut (laolaltă cu toate cărțile autorului) de la „Solomon Publications” pentru suma de 0.25 dolari per exemplar, cu reduceri de preț, în funcție de cantitatea comandată.

Dr. Solomon și cei din echipă să vă stau la dispoziție pentru conferințe, iar „Institutul Solomon pentru spirituoterapie” ține cursurile, în mod regulat și pe bază de credit pentru continuarea studiilor (Continuing Education credit – CEU's). Puteți beneficia de îndrumări și de casete audio și video, precum și de cursul „Ucenicia harului” de Dr. Lee Turner. Pentru informații suplimentare și comenzi scrieți la P. O. Box 6115, Sevierville, TN 37864, telefon 423-429-0450, FAX 423-429-0144; mai puteți obține informații și prin GFI web site <www.SolomoNet.org> sau prin E-mail la [chuckgfi @ aol.com](mailto:chuckgfi@aol.com).

Diagrama liniei ne prezintă principiul „vieții ieșite din moarte“ – calea lui Dumnezeu de a înlătura conflictul interior.

Linia orizontală reprezintă viața veșnică, viața lui Hristos. Prin definiție „veșnic“ înseamnă fără început și fără sfârșit, depășind granițele timpului. Din moment ce Hristos este Dumnezeu, El a fost dintotdeauna și va fi de-a pururea. Viața Lui este aceeași, ieri, azi și în veci (Evr. 13.8). Așa cum este arătat în partea stângă a liniei, Hristos „S-a făcut trup“ (Ioan 1.14) și a trăit într-un trup omenesc peste 33 de ani. Apoi, El a fost răstignit, îngropat și a înviat din morți a treia zi (1 Cor. 15.3, 4). El continuă să trăiască și astăzi (Evr. 7.25). Observați că viața veșnică nu este numai o realitate prezentă și viitoare pentru cel credincios, ci ea cuprinde și trecutul veșnic.

Până nu ne naștem din nou (Ioan 3.3), noi nu suntem în viața lui Hristos, viața veșnică, ci suntem în moartea spirituală a lui Adam. Se poate vedea lesne că dacă vreunul dintre strămoșii noștri, reprezentați prin liniile hașurate de pe diagonala lui Adam, ar fi lipsit, nici noi n-am mai fi fost astăzi pe pământ. Din punct de vedere fizic, viețile noastre își au obârșia în Adam, așa că tot ce s-a întâmplat lui ni s-a întâmplat, în realitate, și nouă. Când el a păcatuit, am păcatuit și noi. Când el a murit (spiritual), am murit și noi, întocmai cum am fi murit în stră-străbunicul nostru, dacă acesta s-ar fi stins din viață înainte de a fi avut copii. Astfel din moment ce moartea spirituală înseamnă despărțire de Dumnezeu, noi toți ne-am născut morți din punct de vedere spiritual. Avem nevoie de iertare pentru păcatele noastre, dar avem nevoie și de viață, totodată. Domnul Isus Hristos a venit să ni le dea pe amândouă, murind pentru păcatele noastre și dându-ne viața Lui de înviere (Ioan 10.10).

Dacă ești creștin, tu știi toate lucrurile acestea. Dar iată ce s-ar putea să nu știi:

Pentru credincios moartea fizică este trecerea din viața trăită în lumea aceasta și în prezența păcatului, la viața trăită în Cer și în prezența lui Dumnezeu. În mod asemănător, un alt gen de moarte este trecerea de la viața plină de păcat a lui Adam la viața veșnică a lui Hristos. Când „se naște din nou“, omul, în aceeași clipă, moare. El se naște și intră în viața lui Hristos, dar, în același timp, moare șiiese din viața lui Adam.

Hristos vine să locuiască în viețile noastre, atunci când credem în El și suntem născuți din nou, dar asta nu e totul. Noi suntem făcuți „părtași ai vieții Lui“, care este viața veșnică. Romani 6.3 spune că noi suntem botezați nu numai în Isus Hristos (în viața Lui), ci și în moartea Lui. Noi nu putem să fim, în

același timp, în două vieți diametral opuse: viața lui Adam și viața lui Hristos.

Identitatea ta

Când îl primim pe Hristos prin credință, înseamnă că moartea Lui pe cruce este socotită ca plată pentru păcatele noastre. Dar mai înseamnă și altceva, înseamnă că intrăm într-o viață nouă – o viață care pornește din trecutul veșnic și se îndreaptă spre viitorul veșnic. Cu alte cuvinte, noi schimbăm biografia noastră în Adam, cu tot binele și răul din ea, pentru o biografie veșnică în Hristos; moștenim un nou arbore genealogic! Devenind părtași vieții lui Hristos, luăm parte la moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Lui, fiind așezați cu El în locurile cerești (Rom. 6.3-6; Gal. 2.20; Efes. 2.6). El numai o viață are, și aceasta o primim noi la nașterea din nou (1 Ioan 5.11-12).

Dacă și până când nu știm din experiența personală a credinței că am fost răstigniți cu Hristos, ne vom strădui în continuare să trăim pentru Hristos, folosind metodele dobândite în vechea viață trăită în firea pământească.

Conflictele datorate naturii noastre adamice ne vor chinui și ne vor copleși mereu. Dar când, prin credință, ocupăm locul, care ne aparține de drept, la Cruce, în identificare cu moartea și răstignirea lui Hristos, atunci și numai atunci, putem cu adevărat „să trăim o viață nouă“ (Rom. 6.4b), în care „cel vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi“ (2 Cor. 5.17).

Experiența crucii (înțelegerea în plan practic a răstignirii și învierii noastre în Hristos) reprezintă calea spre viață condusă de Duhul Sfânt (Gal. 5.16). Este viața din moarte, biruință din înfrângere, scopul și răspunsul pentru suferința din viața credinciosului. Drumul nostru spre Cruce, ca și Crucea însăși, este un drum al suferinței, însă este singurul drum care duce la capătul suferinței.

Lupta care se dă între tine și înfrângerea ta permanentă te-a istovit suficient ca să te determine să le pui punct, prin credință? Nu vrei să mori față de tot ce ești tu, ca să poți trăi în tot ce este El? Asta înseamnă să schimbi voința eului tău cu voința lui Hristos și să fii umplut și stăpânit de Duhul Sfânt. Să refuzi să faci lucrul acesta înseamnă să umbli cărmuit de firea pământească și să încristezi Duhul printr-o prelungire a zbaterii, a suferinței și a înfrângerii tale.

Rugăciunea de mântuire

Dacă ai obosit tot chinuindu-te să faci lucrurile după mintea ta, Hristos te va elibera, cu condiția să-ți încredințezi cu sinceritate

soarta în mâinile Lui și să-L lași pe El să lucreze cum va găsi de cuviință.

Dacă încă nu L-ai primit pe Hristos ca Mântuitor personal, primul lucru de care ai nevoie este să-L lași pe Dumnezeu să te transforme într-o făptură nouă, prin renașterea spirituală. Poți să te naști din nou, dacă te rogi din inimă în felul acesta:

„Tată ceresc, am înțeles că sunt un om păcătos, care trăiește în viața lui Adam, și că am făcut păcate. Cred că L-ai trimis pe singurul Tău Fiu, pe Domnul Isus Hristos, să-mi ia locul și să moară pentru păcatele mele. Mai cred și că El a inviat din morți și acum este viu, și îl primesc chiar în clipa asta în inima mea ca Mântuitor personal. Mă predau Te cu tot ce sunt, tot ce am și tot ce voi fi. Mă întorc de la păcatele mele, de la egoismul meu, ca să-mi trăiesc viața cea nouă în Hristos. Îți mulțumesc că m-ai mântuit. Amin.“

Rugăciunea de identificare

Dacă ai rostit rugăciunea de mântuire, te-ai născut din nou, căci Dumnezeu spune că El le dă tuturor celor ce cred în Hristos dreptul să devină copiii Săi (Ioan 1.12).

Acum, dacă tocmai te-ai rugat pentru mântuire sau ai făcut-o mai demult, „rugăciunea de identificare“ te poate ajuta să trăiești viața de biruință și pace a lui Hristos. Înainte ca această rugăciune să aibă efect, trebuie să te fi săturat într-adevăr de viața eului tău, Duhul Sfânt trebuie să te convingă că ai greșit străduindu-te să trăiești viața creștină cu propriile tale puteri, iar tu trebuie să fii pregătit să renunți faptul de a te conduce singur. Si atunci roagă-te astfel:

„Tată, îți mulțumesc că mi-ai iertat păcatele și m-ai luat din viața lui Adam și m-ai altoit în viața lui Hristos. Fiindcă acum sunt în Hristos, eu cred că am fost răstignit împreună cu El, îngropat cu El și inviat odată cu El, iar acum sunt așezat cu El la dreapta Ta. Din clipa aceasta, aleg să-L las pe Fiul Tău, Isus Hristos, să-și trăiască viața în și prin mine. Mă socotesc mort față de păcat și viu față de Tine și mă bizui pe Duhul Sfânt care o să mă atenționeze, atunci când voi uita de moartea mea cu Hristos și voi încerca să trăiesc viața Lui cu propria mea înțelepciune și putere omenească. Aleg să-Ți predau Te ființa mea întreagă, ca unealtă a neprihănirii, neîngăduind nici unei părțicelle din mine să fie folosită pentru păcat. Îți mulțumesc că mi-ai descoperit realitatea privitoare la Hristos și la viața Lui. Proslăvește-Te prin mine. Te rog în Numele lui Isus. Amin.“

